

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Exemplvm Sacrae Honorii Avgvsti Missae Ad Principem orientis Arcadium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

gno cum dedecore sunt gesta, possibile non est, nos a Ioannis communione discedere. Itaque si conscientiaē confidis, tu quoque iudicio accurre ad Synodum proxime in Christo celebrandam, & illic iuxta Nicæni Concilii Canones & Decreta contende. Alios quippe Canones Romana non admittit ecclesia. Quod si obtinueris, euidens & irrefragabilis erit ratio tua.

EXEMPLVM SACRÆ HONORII
AVGVSTI MISSÆ AD PRINCIPEM
orientis Arcadium.

Cum Honorius S. Ioannem Chrysostomum iniuste in exilium pulsum, facinora ob id in ecclesia perpetrata, & templi Constantinopolitani incendium non sine magno animi dolore cognouisset; Arcadium fratrem hortatur, ut hac corrigat atque emendet, asserens episcoporum causas non principum iussu, sed episcoporum Concilio, ac Romani pontificis auctoritate tractandas & definiendas esse.

QVAMVIS super imagine muliebri nouo exemplo per prouincias circumlata & diffusa per vniuersum mundum obtrectantium fama literis aliis commonuerim, vt talis facti pœnitentia, & intermissione propositi, rumor æmulus consenescat, & quod in moribus temporum carpat publica lingua non habeat. Quamuis etiam super excidio pereuntis Illyrici pio apud vos prodiderimus affectu esse nobis dolori, cur ista vos detrimenta reipublicæ nolueritis agnoscere, & aliis potius indicibus, quam pietatis vestræ literis fuerint nuntiata: tamen ne illud quidem apud serenitatem vestram dissimulare nos fas est, quod in rebus diuinis non sine publici discriminis metu, nuperrime contigisse, cita semper malorum enuntiatrice fama non tacuit: & vt natura fert hominum, quæ ad obtrectandum nouis semper casibus excitatur, oblata occasione carpendi, malitiam suam in tempora, studio sæuæ loquacitatis, exercet. Est enim nuper proditum apud Constantinopolim, sacratissimo Paschæ venerabilis die, cum omnes pene in eundem locum vicinarum vrbiū populos religio castigatiore sub præsentia principum ritu celebranda collegerat, clausas subito catholicas ecclesias, trufos in custodiam sacerdotes, scilicet,

In carcere detenti paschatis die principum indulgentia liberantur.

vt eo potissimum tempore, quo indulgentia principali tristitia noxiorum claustra referantur, piæ legis, & pacis ministros, sæuus carcer includeret, omniaque bellicum in modum turbata mysteria nonnullos in ipsis ecclesiæ sacrariis interemptos, tantamque circa altaria vim sæuisse, vt & venerabiles episcopi in exilium truderentur, & sanguis humanus (quod dictu nefas est) cælestia sacramenta perfunderet. His repente compertis, turbatos esse nos fateor. Quis enim in facinore tam cruento Dei omnipotentis non timeret offensam? Aut quo pacto extra summum Romani orbis, omniumque mortalium putaret esse discrimen? cum ipse auctor nostri imperii, & reipublicæ, quæ nobis credidit gubernator omnipotens Deus, funestis admodum execrabilibusque commissis crederetur irasci, Domini sancti, frater neposque Augusti venerabiles, cum si quid de causa religionis inter antistites ageretur, episcopale oportuerit esse iudicium. Ad illos enim diuinarum rerum interpretatio, ad nos religionis spectat obsequium. Sed esto sibi de mysticis, & catholicis quæstionibus amplius aliquid principalis cura præsumpserit, itane vsque ad exilia sacerdotum, vsque ad hominum cædes debuit indignatio concitata procedere, vt vbi castæ preces, vbi vota sincera, vbi sacrificia illibata soluuntur, illic se gladius haud facile etiam in iugulum noxiorum distringendus exerceret. Rebus denique ipsis docetur, quid super his senserit diuina Maiestas. Primum quidem hoc præsentis commotionis iudicium fuit: atque vtinam solum: facit enim humana trepidatio tanti sibi conscia perpetrati, vt grauius aliquid (quod auertat omnipotens Deus) post terribilis vltionis experimenta metuamus. Audio ecclesiam sacrosanctam tot imperatorum opibus expositam, preciosis cultibus nobilem, tanta supplicantium principum oratione augustissimam flagrasse, & illud Constantinopolitanæ vrbis vnicum lumen in fauillas dilapsum, Deo non vetante fumasse, (execrari enim videtur inquinata mysteria) & auertisse oculos ab eo loco, quem iam sanguis infecerat, ne obsecrare quis pietatem cælestem sub cruentis posset altaribus, ædificia quoque diuina non minore splendore nobilia ex concitatione sæuientis incendii, flamma se latius effundente, consumpta,

Episcoporum est religionis causas terminare: imperatoris vero religioni obsequium præstare.

Pallad. in vita S. Ioan. Chrysof. ante medium. Sozom. lib. 8. c. 22.

sumpta, & quæ publicam faciem elaborata maioribus nostris ornamenta decorabant, velut quodam vr̄bis funere concremata. Hæc ego quamuis crebris iniuriis lacessitus tacere debuerim, nec coniunctissimum fratrem, regni-que consortes tam fideliter admonere; tamen necessitudinem sanguinis stimulo taciti doloris anteferens, hortor, atque suadeo, vt hæc, si fieri potest, emendatis in posterum moribus corrigantur, ac diuina iracundia, quantum re proditur excitata, votorum sedulitate placetur. Accipite a me summum simplicitatis indicium. Idcirco hoc clementiæ vestræ insinuandum putavi, ne me velut gratulatione occulta faceret apud quemquam taciturnitas ipsa suspectum, neve quis crederet me talibus factis præbere consensum, & qui sæpe ne acciderent commonuerim, posteaquam commissa sunt, non dolerem. Nam quis esse posset expers doloris, qui se meminit Christianum, tantam subito perturbationem religionis inductam, vt omnem catholicæ fidei statum necesse sit fluctuare? Erat inter episcopos causa, quæ collato tractatoque consilio deberet absolui: missi ad sacerdotes vr̄bis æternæ atque Italiæ vtraque ex parte legati, expectabatur ex omnium auctoritate sententia, informatura regulam disciplinæ: integrum nempe esse debuerat, neque quidquam nouari, dum definitio deliberata procederet, cum interea mirum quoddam præcipitium festinationis exarsit, vt non expectatis literis sacerdotum, qui fuerant mutua partium legatione consulti, non examinatis rebus in exilium truderentur antistites; animaduersioni prius addicti quam sententiam iudicii episcopalis experti. Denique quam immatura illa damnatio fuerit, res probabit. Namque hi, quorum expectabatur auctoritas, pacifica Ioanni episcopo communionem permissa, fanciendam concordiam censuerunt, nec quemquam putarunt ante iudicium consortio repellendum. Quid nunc aliud superest, quam vt catholicam fidem schismata in diuersum dissociata dilacerent, quam vt hæreses communioni semper inimicæ ex tanta gestarum rerum varietate nascantur, vt iam populo pene non debeat imputari, si forte in dissonas partes sectarum diuersitate discedat, cum ex auctoritate publica discordiarum materies sit præmissa, & fomes quidam

A sede apostolica in episcoporum causis sententia fertur.

Nullus in dicta causa damnandus.

nutriendæ seditionis animatus. Quod ne in magnam aliquam generis humani perniciem recrudescat, vota facienda sunt, vt ad humanas prolapsiones patiens Deus rem male gestam prosperet ac secundet. Nam quantum in nobis est, possumus timere quod gestum est, quantum ad pietatem semper placabilis Dei non erit meriti impunitas indulta, sed veniæ.

EPISTOLA XXXII.

INNOCENTII PAPÆ I.

AD IOANNEM HIEROSOLYMITANVM EPISCOPVM.

Cum Ioannes Hierosolymorum episcopus Origenis errores sequeretur, Hieronymus apud Bethlehem degens, alique permulti ab eius communionem abstinebant. Quamobrem Ioannis opera multis affecti sunt malis, de quibus Eustochium & Paula apud Innocentium pontificem conquesta sunt, malorum auctorem & causam reticentes: propterea Ioanni Innocentius scribit, vt diligenter ecclesia sua prospiciat, & istiusmodi mala corrigat.

S. Hieron.
in epist. 61.
ad Pam-
mach.

DIREPTIONES, cædes, incendia, omne facinus extremæ dementiæ, generosissimæ sanctæ virginis Eustochium & Paula deplorauerunt in locis ecclesiæ tuæ perpetrasse diabolum: nomen enim hominis, causamque reticuerunt. Quod etsi ambiguum non sit a quo commissum, oportuit tamen custodire germanitatem tuam, & gregi illius sollicitius providere, ne quid huiusmodi oriretur, quod cum aliorum periculo tua laceffit negligentia amittere gregem Domini, & tales agnas incendio, armis & persecutionibus nudas, debiles, post suorum cædes & mortes vix viuere audiuimus: nihil mouet pietatem illam sacerdotii tui de tanta diaboli in te atque in tuos potestate admissa: in te inquam: prorsus enim sacerdotis grauitatem condemnat tantum nefas in ecclesia fuisse completum. Vbi prouisiones tuæ? vbi certe, si casus euenerant, auxilia vel consolationes? cum plus se adhuc metuere dicant, quam conqueruntur esse perpeffas, altius censerem, si essent aliquid de hac re mecum apertius collocutæ. Vide, frater, antiqui hostis insidias, & spiritu boni rectoris peruigila, vt hæc, quæ ad nos opinione magis quam accusatione manifesta delata sunt,